

Fecske Csaba

Ki vagy

tovasuhanó telefonoszlopok
dombok hegyek fanszörzetével
barnájába bambult mező falujával együtt
menekülő templom mintha nem is én
utaznék a táj dobna ki magából
az őszi ég törmelékei közé
ahová elmentem onnan én még mindig
visszajöttem ugyanott vagyok hát
ahol mindig is voltam
de vajon ugyanaz vagyok-e
aki elment és most megyek
vagy jövök ki mondja meg mindig az a cél
ahol éppen ott vagy tovasuhanó táj
rohanás visszafele visszafele
ismerős képek szagok agyonhasznált ismerős
érzések már nem is az hogy hol hanem hogy ki vagy

Hal ál

halacska ki téged imént
szálkáidat köpködve fölfaltalak
magaddal hoztad-e a tengert
eltüntettem-e veled együtt
halálod egy oktalan állat tragédiája
csupán vagy az a sötét bevonat
amely nélkül nem láthatnék
semmit a tükörben

Megérdemelted

akkor és ott kezdődött egy
konkrét létező helyen de
valójában nem kezdődött csak
folytatódott egy magára maradt szó
levegőben felejtett gesztus ez már
megvolt mert vannak dolgok melyek
nem kezdődnek csak vannak
s mint ázott kutya a vizet
próbálsz lerázni magadról
csalódottságodat amit talán
elhamarkodtál vagy mondjuk úgy
nem minden irónia nélkül megérdemeltél
természetes mint gyerekkorod
bárányhimlője volt

Ahonnét a hó

vonul a vadlúd-sereg
lúdbőrzik az őszi ég
hangjuk távolról remeg
elnyeli a messzeség

mint megannyi kis hajó
lassan ringanak tova
ahonnét majd a hó
nesztelen érkezik haza

ökörnyálból köt az ősz
mellényt a sombokornak
csókkal illeti a fűz
hideg ajkát a holdnak

Seb

Még föl se nyílt,
máris behegedt
a vizen
a sirályszárny ütötte seb.
Füllel nem is hallható,
amint felszisszen a tó.

Őrség

elszabadult haragos bozót
kigyulladnak a csipkebogyók
hátukat a ködnek
támasztva őrködnek
végtelen őszi éjszakák
marcona strázsái a fák